

Arrest

nr. 126 366 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 18 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag op 9 januari 2012 ontvankelijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Op 30 januari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekster werd hiervan op 30 januari 2014 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten ,
naam : S.(...) voornaam : H.(...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...) nationaliteit : Armenië
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Reden van de beslissing:

Op 24 oktober 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende aangaande artikel 3 van het EVRM:

“Artikel 3 van het EVRM stelt dat « niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat dit het geval zou zijn indien verzoekster zou worden teruggestuurd naar Armenië. Ze heeft enkel contact met haar enige zoon H.(...) S.(...) en haar schoondochter N.(...) K.(...), waarmee ze samen leeft. Het zijn ook deze personen die haar hulp en verzorging bieden.

Aangezien deze beide personen legaal verblijven in België en niet naar Armenië gaan terugkeren, zou verzoekster volledig op zichzelf zijn aangewezen in Armenië. Dit feit gecombineerd met haar slechte gezondheidstoestand en haar reeds gevorderde leeftijd, maken van het terugsturen naar haar thuisland wel degelijk een onmenselijke behandeling uit.

Bovendien is verzoekster reeds in België sinds oktober 2010. Het logische gevolg hiervan is dat ze alle banden verbroken heeft met Armenië. Ze heeft geen enkel contact meer met familieleden of vrienden in Armenië.

Daarenboven gaat mevrouw S.(...) een regularisatievraag op basis van artikel 9bis Vw. indienen. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de blote beweringen van verzoekster niet volstaan om aannemelijk te maken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat verzoekster in Armenië volledig op zichzelf zou zijn aangewezen kan bezwaarlijk als een schending van artikel 3 van het EVRM worden beschouwd en wordt niet gestaafd door het louter toevoegen van de overlijdensakte van haar echtgenoot (verzoekschrift, bijlage 2), noch door het feit dat haar zoon en schoondochter legaal in België verblijven. Het komt bovendien weinig geloofwaardig over dat verzoekster, die slechts sedert het najaar van 2010 in België verblijft, geen familieleden of vrienden meer zou hebben in haar land van herkomst en alle banden zou hebben verbroken.

Wat haar medische toestand betreft, dient te worden opgemerkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 9 januari 2014 ongegrond werd verklaard (zie punt 1.5), waardoor de aangeleverde medische attesten niet als bewijs kunnen fungeren voor een onmenselijke of vernederende behandeling (verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Tenslotte heeft het feit dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf zou indienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen uitstaans met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.5. Aangezien verzoekster geen verdedigbare grief heeft aangevoerd die gestoeld is op een bepaling uit het EVRM en de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dringt zich de vaststelling op dat verzoekster niet beschikt over het rechtens vereiste belang bij haar vordering. Ter terechtzitting gaat verzoekster hier niet verder op in.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN